

Βάρλας.—Τὴν περιουσίαν αὐτὴν διεκδικεῖ ὅμως καὶ τις Λεωνίδας Βένιερης...

Βένιερης.—Μπᾶ!

Βάρλας.—Ἀκουσε : «τραπέζίτης ἐν Ἀθήναις, ὁ ὁποῖος ἐκίνησε δίκην κατὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀγγελοπούλων».

Βένιερης.—Ἐγώ ;! (Γελοῦν).

Βάρλας.—Ἐδῶ ὁ μεταφραστὴς ἔχει βάλει ἓνα ἐρωτηματικόν. «Ἐν τούτοις λέγεται ὅτι πρὸ ἐτῶν εἶχε νομφευθῇ μίαν Ἰταλίδα, μεθ' ἧς ἀπέκτησεν υἱόν. Ἀλλὰ τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα, καὶ ἂν ποτε ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον, ἐξηφανίσθησαν καθολοκληρίαν.

Οὐρανία.—

Γεῶργος.— } (Ἐπαρακαθήμειοι). Μωρὲ πλεηροφορίες!

Βένιερης.—Ἴσως νὰ λέγεται τίποτε τέτοιο στὴν Ἀμερικὴ.

Βάρλας.—Καλὲ δὲν βρειέσαι! Εἶναι γεγονὸς πλέον ὅτι ὁ Λαζούρης δὲν εἶχε νομφευθῇ ποτέ.

Βένιερης.—Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα τοῦλάχιστον δὲν το διέπραξεν εἰς τὴν ζωὴν του.

Γεῶργος.—Ἐγκλημα ἐναντίον μας, δηλαδή.

Βένιερης.—Καὶ ἐναντίον τοῦ αὐτοῦ του!

Γεῶργος.—Φαντασθῆτε ὅμως νὰ εἶνε ἀλήθεια κ' ἐκεῖ ποῦ θὰ πάω στὴ Νέα Ὑόρκη, νὰ ξεφυτρώσουν ἐξαφάν μπουστά μου ἡ Φράγκα μὲ τὸ Φραγκόπουλο. (Γελοῦν).

Βένιερης.—Τότε νὰ ἰδῶ τις εὐφυλογίες σου.

Γεῶργος.—Τί ; τὸ γελᾶτε ;

Βένιερης.—Διόλου· τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατο· (φωτάζει ἀ. ἡ. ὤν) Ἄ! ἐδάγκασα τὴ γλώσσά μου.

Γεῶργος.—Θά τους δολοφονήσω καὶ τοὺς δύο.

Βένιερης.—Μάτια μου ἀπὸ κείνους εἶσαι!

Ἀνθῆ.—Γεωργό μου, νὰ σε χερῶ, νὰ μὴ τους δολοφονήσης!

Γεῶργος.—Ἐ, ἄς εἶνε, ἔχε χάρι!

Οὐρανία.—Ω, μακάρι νὰ ἦταν ἀληθινό. (Ἐγείρεται).

Βένιερης.—Ἔτσι, ἔ; Γιὰ νὰ μείνω μὲ τὸν τίτλο τοῦ Ψυχοπατέρα!

Οὐρανία.—(Γελοῦσα) Τίτλος ἀκριβοπληρωμένος.—Πηγαίνω λιγάκι νὰ σιγυρισθῶ. Ἐλα καὶ σύ, Ἀνθῆ. (Ἐξέρχονται καὶ αἱ δύο διὰ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας). (Ἀκολουθεῖ).

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Τὸ μέλλον τῆς λευκῆς οὐλῆς.

Ἢ σύγχρονος ἐπιστήμη δὲν ἀπαξιοῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐπασχολῇται καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός μας καὶ αἱ προφητεῖαι τῆς, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν παλαιὸν ὅρον, ἀνῆχθησαν πράγματι εἰς τὸ ὕψος νέας μεθόδου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἔργων, τὰ

ὁποῖα πραγματεύονται περὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἡμεῖς δὲν θὰ προβλέψωμεν νὰ τὰ ἴδωμεν ποτέ, πῦξήθη καταπληκτικῶς. Αἱ θετικαὶ ἐπιστήμαι, ἡ ἀνθρωπολογία καὶ κοινωνιολογία μεταξὺ ἄλλων, ἐροῖσαν ἀπλετον φῶς ἐπὶ πολλῶν σπουδαιωτάτων ζητημάτων, γενικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ὁ Πῆρσον πρῶτος ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ τριῶν ἐτῶν ἔθεσεν τὸ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς φυλῆς· μας ζήτημα καὶ τὸ ἐπραγματεύθη ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀκριβοῦς ἐπιστημοσύνης, ἀλλὰ κατέληξεν εἰς λίαν ἀπαισιόδοξα δι' ἡμᾶς συμπεράσματα. Εὐτυχῶς αἱ νεώτεροι θεωρίαι τοῦ Φουγιέ εἶναι μᾶλλον καθησυχαστικαί. Ἀποφίνεται δηλ. ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον τίποτε δὲν θὰ γίνεται ἄνευ ἡμῶν, καὶ ἡ τύχη μας ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν νοημοσύνην, τὴν ἐπιστήμην, τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἠθικότητά μας. Ἰδοὺ πῶς σκέπτεται περίου:

Ἄν καὶ τὸ ζήτημα τῆς φυσικῆς ἀρχῆς τὴν ἀνθρωπότητος διατελεῖ εἰσέτι ἐκκρεμὲς, καθὼς καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς τῶν φυλῶν, τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἐνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους. Ἀδίκως οἱ ἀνθρωπολόγοι δὲν θέλουσι νὰ παραδεχθῶσι καμμίαν οὐσιώδη διαφορὰν μεταξὺ ζώου καὶ ἀνθρώπου, ἐνῶ κατορθώνουσι ν' ἀνεύρουν τόσας προκειμένου ν' ἀποδείξουν τὴν ἐνότητα τῶν φυλῶν. Μάστιν ζητοῦν νὰ βαθύνουν τὴν τάφρον ἥτις δῆθεν χωρίζει τὸν νιγρητα ἀπὸ τὸν λευκόν· ἐν εἶδος ἀνθρωπίνης ψυχῆς θὰ ὑφίσταται πάντοτε. Καθόσον ἀνερχόμεθα ἐν τῇ ἱστορίᾳ θὰ εὕρωμεν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ αὐτὰ πρωτογενῆ ἐπιτηδεύματα ἀσχολουμένους, χειριζομένους τὰ ἴδια ἐργαλεῖα, ἔχοντας τὰ αὐτὰ ἔθιμα, τὰς ἰδίαις πίστεις. Ἡ ψυχολογία τῶν φυλῶν δύνανται ν' ἀνασυστήσῃ κατὰ ταῦτα τὸν θεμελιώδη χαρακτῆρα τοῦ κατὰ φύσιν ἀνθρώπου· τὰ οὐσιώδη ταῦτα χαρακτηριστικὰ εἶναι· ἡ ἰδιαιτέρα κατασκευὴ τοῦ κρανίου, τὰ προεξέχοντα τῶς τῶν ὀφρύων, ἡ πρὸς τὰ ἔμπροσθε φερομένη γνάθος, βραχεῖς κνήμαι ἄνευ ἀνεπτυγμένης γαστροκνημίας· ἀντὶ πάσης γλώσσης, χειρονομίαι, κραυγαί, ἐπιφωνήσεις αὐτόματοι ἢ ἐκούσιοι. Ἡ γλώσσα, καθὼς ἴσως καὶ ἡ νόησις, εἶναι ἰκανότητες ἐπίκτητοι. Σήμερον ἀκόμη οἱ Βασχιμάνοι ἐν τῷ σκότει· δὲν δύνανται νὰ συνεννοηθῶσι μεταξὺ τῶν, διότι παρ' αὐτοῖς ἡ χειρονομία εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἀπαραιτήτην συμπλήρωμα τοῦ λόγου.

Τὸ νήπιον καὶ ὁ σημερινὸς ἄγριος μᾶς δίδουν ὁπωσοῦν ποιὰν τινα ἰδέαν περὶ τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄγριος ὅταν δὲν ἔχει σπουδαίαν ἀφορμὴν νὰ συγκατῆσθαι τὸν ἐαυτὸν του, γελᾷ, κλαίει, χειρονομεῖ, κινεῖ ὅλα του τὰ μέλη, ἀδιαφόρως· καθὼς τὸ νήπιον καὶ ὁ πίθηκος, εἰναι, κατὰ βάθος μιμητικὸς. Οἱ αὐστράλοι καὶ πολλοὶ νέγροι τῆς Ἀφρικῆς ἐπαναλαμβάνουν ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τὰς χειρονομίας τοῦ συνδιαλεγόμενου μετ' αὐτῶν, καθόσον ἐκεῖνος ὁμιλεῖ. Δὲν ἔχουν τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ

βελτιώσεως τῆς θέσεως των. Οἱ Βοσχιμάνοι, Παπούαι καὶ Ὅτεντότοι δὲν δύνανται ν' ἀριθμήσουν πέραν τῶν πέντε· ἄλλοι οὔτε πέραν τοῦ δύο ἢ τριᾶ.

Φυσιολογικῶς ὁ πρωτογενὴς ἄνθρωπος ἦτο μᾶλλον καρποφάγος ἢ σαρκοφάγος· ἦτο λοιπὸν, συμφωνῶν πρὸς τὴν παλαιότεραν ὑπόθεσιν τοῦ Δαρβίνου, ἡμερὸς μᾶλλον καὶ ἥπιος· μερικαὶ συνήθειαι αἰσθημάτων ὅχι βδελυρῶν πάντοτε. Τρώγουσιν αἰφνης τοὺς γονεῖς των οἱ Καπανάγοι διὰ νὰ τοὺς δώσουν, καθὼς λέγουσιν, τάφον ἀντάξιον αὐτῶν· τρώγουσι τοὺς φίλους των, διὰ «ν' ἀγομοιώσουν τὰς κλάς αὐτῶν ιδιότητας».

Ἡ ἀρχικὴ αὐτῇ ἐνότης καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἥτις ἰδίᾳ γίνεται ἐκφανὴς εἰς τὰς μυθολογίας καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἔθνη, διεσπασθῇ διὰ τῆς ἐπιλογῆς καὶ τῆς κληρονομικότητος προπάντων. Καὶ ὡποσδήποτε αἱ φυλαὶ σήμερον εὐρίσκονται χωρισμέναι δι' ἀκριβῶν γνωρισμάτων καὶ εἰς διαφωτάτην κλίμακα ἀναπτύξεως, τῆς ὁποίας τὴν κορυφὴν κατέχουν οἱ λευκοί. Οἱ πλείστοι φρονοῦν ὅτι καὶ αἱ κατώτεραι φυλαὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἐπιμιξίας τοῦ αἵματος δύνανται σημειωδῶς νὰ μεταβληθῶσι. Ἀλλὰ ἡ ἀγωγή ἔχει βεβηλῶς τὰ ὅρια τῆς καὶ δὲν παρυσιάζει τὰ ποτελέσματά της παρὰ μόνον μετὰ παροδὸν ἀρκετοῦ ἀριθμοῦ γενεῶν. Τὸ τέκνον φυλῆς ἀμυρῶτου εἶναι ἠναγκασμένον νὰ μάθῃ τὸ πᾶν ἐξ ὑπαρχῆς, ἐκεῖ ὅπου τὸ τῆς πολιτισμένης δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ ἀναμνησθῇ. Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ μεθ' ὅλας τὰς μεγαλυτέρας προσπάθειας ἢ ἀνάπτυξιν τοῦ ἐγκεφάλου τῶν ἀπολιτίστων λαῶν σταματᾷ ἀφοῦ φθάσῃ ἓνα ὥρισμένον σταθμόν. Κατορθοῦσι εὐκόλως νὰ προσοικειωθῶσι μὲ τὴν πρώτην μόρφωσιν, διότι αὕτη ἀπευθύνεται εἰς τὴν ἐποπτειακὴν ἐκείνην δύναμιν, ἥτις εἶναι τόσον συγγενὴς τοῦ ἐνστικτοῦ· ἀλλ' αὕτη εἶναι κοινὴ κληρονομία πάντων τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν. Τὸ περαιτέρω ἀπεναντίας, ἀπαιτεῖ ἐγκεφάλους διαπεπλασμένους ἤδη ὑπὸ σειρᾶς αἰῶνων καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κοινωνικῆς ἐπιλογῆς.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς μεταξὺ διαφόρων φυλῶν συνδυασμοὺς, πράγματι τὰ ἀποτελέσματά των εἶναι καταφανέστερα παρὰ μεταξὺ τῶν μεμονωμένων ἀτόμων. Τὸ ὑποδεέστερον μέλος τοῦ συνδυασμοῦ ἀποκτᾷ πλεονεκτήματα τὰ ὅποια δὲν εἶχεν, ἀρκεῖ ἡ ἀνάμιξις αὕτη νὰ μὴ γίνεται μεταξὺ πολὺ ἀνομοίων φυλῶν· διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καθὼς ἤδη παρετήρησεν ὁ Δαρβίνος, ἐπικρατεῖ ὁ νόμος τῆς ἀναδρομῆς καὶ τῆς ὀπισθοχωρήσεως, ὅστις ἀνάγει εἰς τὴν ἐπιφανειαν ιδιότητος ὑποδεεστεράς ἐκλειψάσας ἤδη ἀπὸ πολλῶν γενεῶν· εἰς αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν ἀποδίδουσι πολλοὶ τὴν ταραχὴν ὑπαρχῶν τῶν ἰσπανοαμερικανικῶν δημοκρατιῶν.

Καὶ τοιοῦτον μὲν εἶναι τὸ παρελθόν καὶ τὸ

ἐνεστὼς τῶν φυλῶν· ἀλλὰ ποῖον θὰ εἶναι τὸ μέλλον αὐτῶν; Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι οἱ λευκοὶ θὰ ἐπιτύχωσι τέλος τὴν παντελὴ τοῦ κόσμου ἐπικυριαρχίαν, καὶ θὰ ἐπικρατήσωσιν, εἰς βάρος τῶν μαύρων καὶ τῶν κιτρίνων. Οἱ ἀπαισιοδοξώτεροι ὅμως, μ' ὅλον ὅτι δὲν ἀρνοῦνται ὅτι αἱ ὑποδεεστεραι φυλαὶ ἀφκνίζονται πρὸ τῶν λευκῶν, ἐπιμένουσιν ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο παρატηρεῖται μόνον εἰς τὰ εὐκραῖα κλίματα· ἐνῶ ὅλος τὸ ἐναντίον συμβαίνει εἰς τὰς τροπικὰς χώρας. Ἐνταῦθα τὸ αἷμα τῶν λευκῶν ἀτροφεῖ, τὰ νεύρα φθείρονται καὶ ὁ ἐγκλιματισμὸς καθίσταται ἀδύνατος· καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ χῶραι αἰτινες εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶναι ἀνοικταὶ διὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐποίκησιν εἶναι στενωτάτα περιορισμέναι. Ἐνῶ τὸ μέγιστον μέρος τῆς γῆς εἶναι ἀνοικτὸν διὰ τοὺς χρωματιστοὺς λαοὺς, διὰ τοὺς Σίνκς τῆς Ἀσίας καὶ τοὺς Νέγρους τῆς Ἀφρικῆς, οἵτινες διὰ τῆς «κτηνώδους ἰσχύος τοῦ ἀριθμοῦ» θ' ἀπορροφῶσιν καὶ θὰ καταθρογγίσωσι τὴν μειονότητα τῶν λευκῶν, δαχλιδῇ τὰ ἐξοχώτερα στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπότητος.

Κατὰ τῆς τοιαύτης ἀπαισιοδοξίας, τὴν ὁποίαν εὐρίσκει ὡποσδήποτε υπερβολικὴν, ἐπάγει ὁ Φουγιέ τὸ ἀκόλουθον συμπέρασμα: Δυνάμεθα νὰ ἀναλάβωμεν τὸ θάρρος μας, διότι τὸ ζήτημα τῶν φυλῶν μέλλει ἂν δὲν ἀπατώμεθα, νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸ ἐξῆς δίλημμα. Εἴτε αἱ χρωματισταὶ φυλαὶ θὰ προσεγγίσωσιν ἀρκούντως πρὸς τὴν λευκὴν, ὑπὸ φυσιολογικὴν ἐποψιν, οὕτως ὥστε ἡ διὰ συνδυασμοῦ ἀνάμιξις αὐτῶν νὰ παρᾷ σχῆμα μέσον τύπον τελειοποιήσιμον. Εἴτε, ἀπεναντίας, ἡ ἀδυσσος θὰ προβάλῃ αὐξάνουσα μεταξὺ τῶν λευκῶν καὶ τῶν ἄλλων φυλῶν. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ λευκὴ φυλὴ θὰ καταστῇ πολλῶ τῶν ἄλλων ἔτι ὑπερέτερη. Καὶ μάτην τότε θὰ μᾶς ἀπειλοῦσιν οἱ κίτρινοι καὶ οἱ μαύροι. Ἡ λευκὴ φυλὴ θὰ εὕρῃ εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς ἐπικουρήμα ἱκανὸν νὰ ἰσορροπῇ πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ ἀριθμοῦ. Θὰ παρᾷ μείνῃ τὸ διαρκὲς ἄθος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀκαταμάχητον καὶ σεβαστὸν, μεθ' ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου προφητείας τῶν ἀπαισιοδόξων!

I.

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(*Ἰδε σελ. 79).

Ὅμως διετῆρει τρομακτικὴν ἡρεμίαν, ὁρθεῖ ἐμπρὸς εἰς τὴν γραῖαν Βέσσην, ἡ ὁποία τὴν ἐβλεπε μὲ ὕψος ἀπελπιστικόν, καὶ εἶπε μόνον μὲ φωνὴν παρὰ πνευματικὴν:

— Ἀφῆσέ με τώρα...

— ὦ! λαίδυ Λίλιαν, διατὶ νὰ ὁμιλήσω; διατὶ νὰ μὲ ρωτήσῃς ἔτσι ζαφνικᾶ.